

Arrest

nr. 200 581 van 1 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 8 november 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 januari 2018.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. MICHOLT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekers niet om aan te tonen dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Georgië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoekers geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekers om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekers.

4.1. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekers niet blijkt dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, mijnheer G.T., genomen, stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaringen onaannemelijk en onsamenhangend zijn waardoor, zo luidt de beslissing, hij er niet in slaagt zijn asielrelaas geloofwaardig te maken. Op grond van het geheel van zijn vaststellingen besluit de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan het relaas van verzoeker. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal dat zelfs indien verzoekers verhaal over de persoonlijke vete en de bloedwraak die tegen hem zou zijn uitgesproken geloofwaardig zou zijn, quod non in casu zo luidt de beslissing, uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat in dergelijke gevallen wel degelijk bescherming voorhanden is in Georgië. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster N.S. genomen, wordt vastgesteld dat zij haar asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als die aangehaald door haar man G.T., thans verzoeker, in het kader van wiens asielaanvraag een beslissing werd genomen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst (beslissing welke grotendeels wordt geciteerd), zodat, zo luidt de beslissing, ook wat haar betreft niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

4.2. De Raad stelt vast dat de motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele elementen bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Ze beperken zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op zeer algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerleggen, noch ontkrachten.

4.3. Met betrekking tot hun terugkeer naar en zeer korte verblijf in Georgië in de periode van 10 september 2016 tot 17 september 2016, en de vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissingen, "benadrukken" verzoekers thans in hun verzoekschrift "dat ze niet wisten dat er een mogelijkheid was om asiel aan te vragen. Verder hoopten ze ook dat de storm zou gaan liggen zijn.

Verder willen ze aanhalen dat ze nooit zijn teruggekeerd naar Tbilisi, daar was het zeker niet veilig voor hen en durfden ze helemaal niet naartoe gaan”.

Verzoekers’ argumentatie doet echter op generlei wijze afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissingen waar dienaangaande als volgt wordt vastgesteld:

“Er moet immers worden vastgesteld dat uw verklaringen onaannemelijk en onsamenhangend zijn waardoor u er niet in slaagt uw asielrelaas geloofwaardig te maken. Zo blijkt uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 7-8) dat jullie op 08/08/2016 naar Nederland reisden, jullie er drie weken verbleven en hierna naar Knokke kwamen, dat jullie op 05/09/2016 terugkeerden naar Batumi waar jullie op 10/09/2016 aankwamen, en op 17/09/2016 opnieuw Georgië verlieten om naar België terug te reizen. Als reden voor deze kortstondige terugkeer naar Georgië verklaart u (CGVS p. 17) dat uw moeder met u de mogelijkheden wou overlopen, dat er werd uitgeklaard dat de situatie niet zou veranderen, dat zelfs indien u ontsnapte aan uw belagers de bloedwraak zou overgaan op uw zoon, en dat toen u dit hoorde er geen sprake meer van was om in Georgië te blijven. Gevraagd waarom uw moeder u dit niet telefonisch meedeelde, stelt u dat ze dit niet kon doen, dat ze u niet wou nerveus maken door die boodschap te geven, dat ze u wou zien en alles persoonlijk aan u wou uiteenzetten. Er moet worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat indien uw moeder een dergelijke vrees koesterde voor u en uw zoon, ze u de potentieel gevaarlijke en kostelijke onderneming zou laten ondernemen om terug te reizen naar Georgië louter om u te zeggen dat de situatie gevaarlijk is, dat de bloedwraak kan overgaan op uw zoon en waarna besloten werd dat u Georgië diende te verlaten. Ook deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid en aannemelijkheid van uw relaas.”

Het gegeven dat verzoekers -die voor hun terugkeer naar Georgië enkele weken in Nederland en een paar dagen in België verbleven, doch toen ondanks hun verklaarde problemen en vrees nalieten zich hier te informeren naar bescherming en de wijze waarop internationale bescherming kan worden aangevraagd-, beweerdelijk niet wisten dat er een mogelijkheid was om asiel aan te vragen, neemt, net als hun huidige stelling dat ze maar enkele dagen in Georgië bleven waardoor er volgens hen niet van een ‘officieel verblijf’ kan worden gesproken, niet weg en doet geen afbreuk aan het feit dat zij, gelet op hun verklaarde levensbedreigende problemen, een enorm groot risico namen door terug naar Georgië te keren, waar verzoeker blijkens zijn verklaringen korte tijd eerder beschoten zou zijn geweest en waar hun leven in gevaar zou zijn.

Het betoog van verzoekers werpt geen ander licht op het feit dat, gezien de beweerde levensbedreigende problemen waarmee zij in hun land van herkomst werden geconfronteerd en derhalve de potentiële risico’s die een terugkeer naar Georgië met zich meebracht, het allerminst aannemelijk en geenszins logisch is waarom verzoekers moeder niet telefonisch hun situatie, de mogelijkheden en vooruitzichten met verzoekers besprak, doch zij er bevreemdend genoeg daarentegen voor zou gekozen hebben om dit, zo luidt verzoekers’ allerminst aannemelijke en geenszins overtuigende uitleg voor hun korte terugkeer, met hen persoonlijk in Georgië in levende lijve wou bespreken, een erg risicovolle keuze en onderneming in het licht van verzoekers’ verklaringen omtrent hun levensbedreigende situatie in hun land van herkomst.

De vaststelling dat verzoekers, wier huidig argument dat ze hoopten dat de storm intussen zou gaan liggen zijn allerminst overtuigt en moeilijk te rijmen valt met hun verklaringen dat eerder een bloedwraak tegen hen was uitgesproken en het feit dat verzoeker beweerdelijk in het kader hiervan reeds beschoten was geweest, ondanks hun verklaarde problemen en vrees voor hun leven, voor een korte periode terugkeerden naar hun land van herkomst, ondermijnt, samen met de vaststelling dat zij voor die terugkeer geen aannemelijke en overtuigende uitleg weten te verschaffen, op ernstige wijze de ernst en geloofwaardigheid van hun relaas.

4.4. Verzoekers ontkrachten, noch weerleggen bovendien geenszins de motivering in de bestreden beslissingen waar wordt vastgesteld: “Meer nog, gevraagd of er sinds uw gesprek bij de DVZ nog nieuwe elementen m.b.t. uw problemen zijn gebeurd, verklaart u (CGVS p. 3) dat op 12/09/2016 iemand naar het huis van uw moeder in Bolnisi is geweest en vroeg naar u. U stelt verder dat dit verbonden is met de door u aangehaalde problemen en dat uw moeder hierna klacht heeft ingediend bij de politie. Bij latere bevraging of er tijdens de kortstondige periode van 10/09/2016 tot 17/09/2016 dat u terug was in Georgië zich iets heeft voorgedaan antwoordt u ontkennend (CGVS p. 17), hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met uw aanvankelijke beweringen.”

Het argument in het verzoekschrift dat “Verweerster hecht bijgevolg ook geen geloof aan het feit dat er op 12 september 2016 iemand naar het huis van de moeder van eerste verzoeker zou zijn langs

geweest en naar eerste verzoeker gevraagd zou hebben. Echter werd dit bewijs door verzoekers neergelegd tijdens hun verhoor.”, is geenszins van aard een ander licht te werpen op of afbreuk te doen aan voormelde vastgestelde inconsistentie in verzoekers verklaringen.

De Raad wijst er bovendien met betrekking tot de schriftelijke verklaring d.d. 12 september 2016 van verzoekers moeder en het bewijs d.d. 20 september 2016 van de registratie ervan bij de politie te Bolnisi, op dat, zoals in diezelfde zin door de commissaris-generaal terecht wordt opgemerkt, de loutere registratie van dergelijke eenzijdige verklaringen geen garantie biedt inzake de waarachtigheid van de in de klacht aangehaalde feiten.

4.5. Verzoekers' huidige betoog dat “Om deze reden kwam verzoeker zelf terug op het contact met zijn oom en vertelde aan verweerster dat hij niet exact meer wist of het nu voor of na de beschieting was. Verzoekers staan erop te wijzen dat eerste verzoeker twee maal contact had met zijn oom. Een eerste keer voor de beschieting en een tweede maal na de beschieting”, neemt niet weg dat van verzoeker in alle redelijkheid kon worden verwacht van meet af aan concrete en coherente verklaringen af te leggen omtrent dergelijke ingrijpende gebeurtenissen in zijn leven en dermate essentiële elementen in het kader van zijn relaas, met name het feit of er eerst het contact was met zijn oom die hem vertelde over de bloedwraak en hij pas nadien werd beschoten dan wel dat omgekeerd eerst de beschieting plaatsvond en nadien er contact was met zijn oom die hem van de bloedwraak op de hoogte bracht. Verzoekers' huidige post factum- bewering dat verzoeker tweemaal contact had met zijn oom, een keer voor de beschieting en een keer nadien doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij opmerkelijk genoeg niet in staat bleek om van meet af aan hieromtrent eenduidige verklaringen af te leggen, doch in zijn opeenvolgende verklaringen een ernstige incoherentie sloop en hij tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal opmerkelijk genoeg niet met zekerheid bleek te weten of het contact met zijn oom al dan niet voor de beschieting was, nochtans een belangrijk element in het kader van zijn relaas.

4.6. Verzoekers laten voorts gelden dat “Verweerster verwijt verzoekers in de bestreden beslissing niet geïnteresseerd te zijn in het onderzoek dat volgde op het dodelijke ongeval. Verzoekers zijn echter formeel dat ze vertelden tijdens het gehoor dat I. ontsnapt is. Verzoekers probeerden hem zelf nog te vinden via familie. Echter bleef dit steeds zonder resultaat. Verzoekers doen hun uiterste best om hier nog meer informatie over te bekomen” en poneren tevens dat “Verzoekers proberen ook opnieuw hun advocate te bereiken om zo meer informatie te kunnen geven over de zaak aan verweerster”.

Met deze algemene en niet in het minst onderbouwde beweringen -ze staven hun beweerde pogingen om meer informatie te (trachten te) bekomen niet in het minst in concreto- ontkrachten, noch weerleggen verzoekers echter geenszins de motieven in de bestreden beslissingen waar wordt vastgesteld: “Voorts weet u niet wat de politie heeft ondernomen wat betreft uw vriend I. die het auto ongeval met dodelijk afloop veroorzaakte en nadat u op 11/06/2017 bij uw appartement was beschoten (CGVS p. 14-15). Uw stelling dat de politie indien u hieromtrent vragen zou stellen deze niet zou beantwoorden, is een blote bewering. U beaamt overigens (CGVS p. 14) dat uw burens omwille van de beschieting nabij het appartementsgebouw mogelijks een beroep hadden gedaan op de politie, zodat u via hen meer informatie had kunnen krijgen over een stand van zaken van de problemen waarin u verzeild was geraakt. U stelt ook (CGVS p. 15) dat er over de zaak tegen uw vriend I.(...) misschien iets in de kranten is verschenen maar u heeft ook hier nagelaten zich verder te informeren. Het manifest gebrek aan interesse die u vertoont in de nasleep van de door u ingeroepen feiten, relativeert niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees, maar brengt eveneens de geloofwaardigheid ervan verder in het gedrang. Verder verklaart u dat u voor de bloedwraak die door de twee Svanetiërs tegen u is uitgesproken geen juridische hulp kon krijgen en verwijst u hiervoor tijdens het gehoor (CGVS p. 4) naar de antwoordbrief van uw advocate die u op 08/08/2016 ontving en waarin ze uitlegt dat uw zaak onoplosbaar is, dat er legaal niks kan worden ondernomen, dat ze zelfs geen advies kon geven welke persoon of instantie u zou kunnen aanspreken voor hulp, en dat uw problemen heel acuut en levensbedreigend waren. U verklaart verder (CGVS p. 14) dat uw advocate informatie had dat er de laatste jaren 100 families slachtoffer waren van bloedwraak, dat velen werden gedood, dat geen geval werd onderzocht door de politie en NGO's, dat er geen officiële procedures en geen rechtszaken daaromtrent werden gevoerd, en dat toen ze dit wist ze zei dat het nutteloos was. Er moet echter worden vastgesteld dat de advocate in de door u voorgelegde brief van haar helemaal geen melding maakt als zou uw zaak onoplosbaar zijn maar dat deze brief louter een samenvatting is van uw asielrelaas. De vaststelling dat u dermate onwetend bent over de inhoud van dit document, waarop u zich baseert om te stellen dat u in Georgië geen bescherming kan krijgen en het land diende te ontvluchten, ondermijnt reeds op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas. Dergelijke

frappante incoherentie tussen de inhoud van het document en uw afgelegde verklaringen ondermijnt ook de bewijskracht ervan."

Waar verzoekers thans in hun verzoekschrift beklemtonen dat hun advocate in Georgië op het einde van de brief schrijft dat verzoeker zal vermoord worden bij terugkeer en dat dit blijkt uit de vertaling, en dat ze proberen haar opnieuw te bereiken om meer informatie over de zaak te geven, werpt dit geen ander licht op de vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoekers verklaringen aan de commissaris-generaal niet (geheel) stroken met de inhoud van de neergelegde brief van hun advocate. Verzoekers' beweringen hun uiterste best te doen om meer informatie te bekomen, worden, ofschoon zij meer dan een jaar geleden hier in België asiel aanvroegen, niet in het minst gestaafd en doen hoe dan ook geen afbreuk aan de eerder in verzoekers hoofde vastgestelde gebrekkige interesse en kennis. Dergelijk gebrek aan interesse vanwege verzoeker in zijn vervolgingsproblemen ondermijnt op fundamentele wijze de ernst alsook de geloofwaardigheid ervan.

4.7. Dat verzoekster blijkens de door verzoekers aangebrachte documenten met psychische moeilijkheden te kampen heeft (gehad), wordt niet betwijfeld en is betreuenswaardig, doch het attest van de Belgische psycholoog d.d. 15 mei 2017 geeft geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van verzoeksters psychische/medische problemen. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Het neergelegde attest met betrekking tot verzoekster, dat voor wat zijn inhoud betreft en de hierin gesuggereerde oorzaak van de problematiek gebaseerd is op verzoeksters verklaringen en dus niet op, zoals ook de commissaris-generaal pertinent opmerkt, een objectieve bron van informatie, kan derhalve bezwaarlijk als ondersteuning en begin van bewijs dienen van het door verzoekers aangehaalde relaas.

4.8. Een verwijzing naar algemene rapporten en artikelen, zoals verzoekers in casu naar (deels als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent het fenomeen van bloedwraak in Georgië en in het bijzonder bij Svaneten, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissingen welke niet worden ontkracht of weerlegd en op grond waarvan tot de ongeloofwaardigheid van hun relaas wordt besloten, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Een ongeloofwaardig asielaanvraag kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Het door verzoekers als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde en in de door hen bijgevoegde inventaris als "identiteitskaart moeder van eerste verzoeker" aangeduide document, wijzigt niets aan en doet op generlei wijze afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Voor zover al kan worden aangenomen dat het daadwerkelijk verzoekers moeder betreft, vermeldt het stuk louter haar identiteitsgegevens en geboorteplaats Mestia, doch niets meer dan dat. Het bevat geen enkele informatie omtrent de door verzoekers' uiteengezette vervolgingsproblemen en vermag dan ook geenszins de geloofwaardigheid ervan ook maar enigszins te herstellen.

4.9. Uit de informatie aangebracht door verzoekers blijkt niet en ze voeren voorts geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekers redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Georgië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn

visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 januari 2018, voeren verzoekende partijen aan dat zij een vraag tot horen hebben ingediend met nieuwe stukken, waaronder een brief van een advocaat uit Georgië die bevestigt dat hun veiligheid niet gegarandeerd is omwille van de bloedwraak. Verzoekende partijen benadrukken dat zij terugkeerden naar Georgië na hun reis naar Nederland omdat zij niet op de hoogte waren van de mogelijkheid van asiel. Voorts wijzen verzoekende partijen erop dat zij terugkeerden omwille van eerste verzoekende partij haar moeder, temeer zij de enige zoon is. Verzoekende partijen voegen hier nog aan toe dat zij alles hadden in Georgië en niet zomaar hun familie zouden achterlaten indien zij geen vrees koesteren. Verzoekende partijen wijzen er nog op dat iemand nog navraag deed over eerste verzoekende partij en dit incident werd aangegeven en de klacht werd toegevoegd. Tot slot wijzen verzoekende partijen erop dat zij een uitspraak van het college voor strafzaken hebben ingediend waaruit blijkt dat K.I betrokken was bij het dodelijk ongeval.

Met betrekking tot de nu voorgelegde brief van hun advocaat uit Georgië, wijst de Raad er op dat deze brief de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet kan herstellen. Een dergelijke brief volstaat op zich niet als bewijs van de aangehaalde feiten, te meer daar de brief ten behoeve van verzoekende partijen werd opgesteld. Voorts dient te worden vastgesteld dat deze brief van de advocaat niet overeenkomt met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat bloedwraak behandeld wordt als een gewoon misdrijf, wat er op wijst dat verzoekende partijen wel degelijk beroep zouden kunnen doen op de autoriteiten indien zij werkelijk worden bedreigd, en er zelfs sprake is van “mediators” (adm. doss. stuk 14, refworld “*Georgia: blood feud, including prevalence, state protection, mediation and relocation*”).

Het feit dat in de tweede brief van hun advocaat wel wordt vermeld dat verzoekende partijen zich in een onoplosbare situatie zouden bevinden, in tegenstelling tot in hun eerder voorgelegde brief van hun advocaat, bevestigt en versterkt de vaststelling nog meer dat de brief ten behoeve van verzoekende partijen werd/wordt opgesteld, op basis van hun verklaringen en instructies.

In de beschikking wordt als volgt gesteld omtrent de eerder voorgelegde brief van hun advocaat:

“4.6. Verzoekers laten voorts gelden dat “Verweerster verwijt verzoekers in de bestreden beslissing niet geïnteresseerd te zijn in het onderzoek dat volgde op het dodelijke ongeval. Verzoekers zijn echter formeel dat ze vertelden tijdens het gehoor dat I. ontsnapt is. Verzoekers probeerden hem zelf nog te vinden via familie. Echter bleef dit steeds zonder resultaat. Verzoekers doen hun uiterste best om hier nog meer informatie over te bekomen” en poneren tevens dat “Verzoekers proberen ook opnieuw hun advocate te bereiken om zo meer informatie te kunnen geven over de zaak aan verweerster”.

Met deze algemene en niet in het minst onderbouwde beweringen -ze staven hun beweerde pogingen om meer informatie te (trachten te) bekomen niet in het minst in concreto- ontcrachten, noch weerleggen verzoekers echter geenszins de motieven in de bestreden beslissingen waar wordt vastgesteld: "Voorts weet u niet wat de politie heeft ondernomen wat betreft uw vriend I. die het auto ongeval met dodelijk afloop veroorzaakte en nadat u op 11/06/2017 bij uw appartement was beschoten (CGVS p. 14-15). Uw stelling dat de politie indien u hieromtrent vragen zou stellen deze niet zou beantwoorden, is een blote bewering. U beaamt overigens (CGVS p. 14) dat uw burens omwille van de beschieting nabij het appartementsgebouw mogelijks een beroep hadden gedaan op de politie, zodat u via hen meer informatie had kunnen krijgen over een stand van zaken van de problemen waarin u verzeild was geraakt. U stelt ook (CGVS p. 15) dat er over de zaak tegen uw vriend I.(...) misschien iets in de kranten is verschenen maar u heeft ook hier nagelaten zich verder te informeren. Het manifest gebrek aan interesse die u vertoont in de nasleep van de door u ingeroepen feiten, relativeert niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees, maar brengt eveneens de geloofwaardigheid ervan verder in het gedrang. Verder verklaart u dat u voor de bloedwraak die door de twee Svanetiërs tegen u is uitgesproken geen juridische hulp kon krijgen en verwijst u hiervoor tijdens het gehoor (CGVS p. 4) naar de antwoordbrief van uw advocate die u op 08/08/2016 ontving en waarin ze uitlegt dat uw zaak onoplosbaar is, dat er legaal niks kan worden ondernomen, dat ze zelfs geen advies kon geven welke persoon of instantie u zou kunnen aanspreken voor hulp, en dat uw problemen heel acuut en levensbedreigend waren. U verklaart verder (CGVS p. 14) dat uw advocate informatie had dat er de laatste jaren 100 families slachtoffer waren van bloedwraak, dat velen werden gedood, dat geen geval werd onderzocht door de politie en NGO's, dat er geen officiële procedures en geen rechtszaken daaromtrent werden gevoerd, en dat toen ze dit wist ze zei dat het nutteloos was. Er moet echter worden vastgesteld dat de advocate in de door u voorgelegde brief van haar helemaal geen melding maakt als zou uw zaak onoplosbaar zijn maar dat deze brief louter een samenvatting is van uw asielrelaas. De vaststelling dat u dermate onwetend bent over de inhoud van dit document, waarop u zich baseert om te stellen dat u in Georgië geen bescherming kan krijgen en het land diende te ontvluchten, ondermijnt reeds op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas. Dergelijke frappante incoherentie tussen de inhoud van het document en uw afgelegde verklaringen ondermijnt ook de bewijskracht ervan."

Waar verzoekers thans in hun verzoekschrift beklemtonen dat hun advocate in Georgië op het einde van de brief schrijft dat verzoeker zal vermoord worden bij terugkeer en dat dit blijkt uit de vertaling, en dat ze proberen haar opnieuw te bereiken om meer informatie over de zaak te geven, werpt dit geen ander licht op de vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoekers verklaringen aan de commissaris-generaal niet (geheel) stroken met de inhoud van de neergelegde brief van hun advocate. Verzoekers' beweringen hun uiterste best te doen om meer informatie te bekomen, worden, ofschoon zij meer dan een jaar geleden hier in België asiel aanvroegen, niet in het minst gestaafd en doen hoe dan ook geen afbreuk aan de eerder in verzoekers hoofde vastgestelde gebrekkige interesse en kennis. Dergelijk gebrek aan interesse vanwege verzoeker in zijn vervolgingsproblemen ondermijnt op fundamentele wijze de ernst alsook de geloofwaardigheid ervan."

Verzoekende partijen benadrukken dat zij terugkeerden naar Georgië na hun reis naar Nederland omdat zij niet op de hoogte waren van de mogelijkheid van asiel. Voorts wijzen verzoekende partijen erop dat zij terugkeerden omwille van eerste verzoekende partij haar moeder, temeer zij de enige zoon is. De Raad wijst hieromtrent naar de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "4.3. Met betrekking tot hun terugkeer naar en zeer korte verblijf in Georgië in de periode van 10 september 2016 tot 17 september 2016, en de vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissingen, "benadrukken" verzoekers thans in hun verzoekschrift "dat ze niet wisten dat er een mogelijkheid was om asiel aan te vragen. Verder hoopten ze ook dat de storm zou gaan liggen zijn. Verder willen ze aanhalen dat ze nooit zijn teruggekeerd naar Tbilisi, daar was het zeker niet veilig voor hen en durfden ze helemaal niet naartoe gaan".

Verzoekers' argumentatie doet echter op generlei wijze afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissingen waar dienaangaande als volgt wordt vastgesteld:

"Er moet immers worden vastgesteld dat uw verklaringen onaannemelijk en onsamenhangend zijn waardoor u er niet in slaagt uw asielrelaas geloofwaardig te maken. Zo blijkt uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 7-8) dat jullie op 08/08/2016 naar Nederland reisden, jullie er drie weken verbleven en hierna naar Knokke kwamen, dat jullie op 05/09/2016 terugkeerden naar Batumi waar jullie op 10/09/2016 aankwamen, en op 17/09/2016 opnieuw Georgië verlieten om naar België terug te reizen. Als reden voor deze kortstondige terugkeer naar Georgië verklaart u (CGVS p. 17) dat uw moeder met u de mogelijkheden wou overlopen, dat er werd uitgeklaard dat de situatie niet zou veranderen, dat zelfs

indien u ontsnapte aan uw belagers de bloedwraak zou overgaan op uw zoon, en dat toen u dit hoorde er geen sprake meer van was om in Georgië te blijven. Gevraagd waarom uw moeder u dit niet telefonisch meedeelde, stelt u dat ze dit niet kon doen, dat ze u niet wou nerveus maken door die boodschap te geven, dat ze u wou zien en alles persoonlijk aan u wou uiteenzetten. Er moet worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat indien uw moeder een dergelijke vrees koesterde voor u en uw zoon, ze u de potentieel gevaarlijke en kostelijke onderneming zou laten ondernemen om terug te reizen naar Georgië louter om u te zeggen dat de situatie gevaarlijk is, dat de bloedwraak kan overgaan op uw zoon en waarna besloten werd dat u Georgië diende te verlaten. Ook deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid en aannemelijkheid van uw relaas."

Het gegeven dat verzoekers -die voor hun terugkeer naar Georgië enkele weken in Nederland en een paar dagen in België verbleven, doch toen ondanks hun verklaarde problemen en vrees nalieten zich hier te informeren naar bescherming en de wijze waarop internationale bescherming kan worden aangevraagd-, beweerdelijk niet wisten dat er een mogelijkheid was om asiel aan te vragen, neemt, net als hun huidige stelling dat ze maar enkele dagen in Georgië bleven waardoor er volgens hen niet van een 'officieel verblijf' kan worden gesproken, niet weg en doet geen afbreuk aan het feit dat zij, gelet op hun verklaarde levensbedreigende problemen, een enorm groot risico namen door terug naar Georgië te keren, waar verzoeker blijkens zijn verklaringen korte tijd eerder beschoten zou zijn geweest en waar hun leven in gevaar zou zijn.

Het betoog van verzoekers werpt geen ander licht op het feit dat, gezien de beweerde levensbedreigende problemen waarmee zij in hun land van herkomst werden geconfronteerd en derhalve de potentiële risico's die een terugkeer naar Georgië met zich meebracht, het allerminst aannemelijk en geenszins logisch is waarom verzoekers moeder niet telefonisch hun situatie, de mogelijkheden en vooruitzichten met verzoekers besprak, doch zij er bevreemdend genoeg daarentegen voor zou gekozen hebben om dit, zo luidt verzoekers' allerminst aannemelijke en geenszins overtuigende uitleg voor hun korte terugkeer, met hen persoonlijk in Georgië in levende lijve wou bespreken, een erg risicovolle keuze en onderneming in het licht van verzoekers' verklaringen omtrent hun levensbedreigende situatie in hun land van herkomst.

De vaststelling dat verzoekers, wier huidig argument dat ze hoopten dat de storm intussen zou gaan liggen zijn allerminst overtuigt en moeilijk te rijmen valt met hun verklaringen dat eerder een bloedwraak tegen hen was uitgesproken en het feit dat verzoeker beweerdelijk in het kader hiervan reeds beschoten was geweest, ondanks hun verklaarde problemen en vrees voor hun leven, voor een korte periode terugkeerden naar hun land van herkomst, ondermijnt, samen met de vaststelling dat zij voor die terugkeer geen aannemelijke en overtuigende uitleg weten te verschaffen, op ernstige wijze de ernst en geloofwaardigheid van hun relaas." Verzoekende partijen werpen geen ander licht op deze vaststellingen.

Met de opmerking dat iemand nog navraag deed over eerste verzoekende partij en dit incident werd aangegeven en de klacht werd toegevoegd, weerleggen noch ontkrachten verzoekende partijen de vaststellingen uit de bestreden beslissingen en de beschikking. Verzoekende partijen verklaren niet nader wie die "iemand" zou zijn, welk incident het zou betreffen en welke klacht zou zijn toegevoegd.

Verzoekende partijen wijzen erop dat zij een uitspraak van het college voor strafzaken hebben ingediend waaruit blijkt dat K.I betrokken was bij het dodelijk ongeval. De Raad merkt op dat het door verzoekende partijen bijgebrachte stuk slechts een fotokopie betreft van een tekst op een blad papier zonder enig officieel logo. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

De door verzoekende partijen neergelegde enveloppe toont louter aan dat zij briefwisseling zouden hebben ontvangen, niets meer en niets minder, en doet bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij alles hadden in Georgië en niet zomaar hun familie zouden achterlaten indien zij geen vrees koesteren, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 12 januari 2018 opgenomen grond. Zij brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één maart tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS